

žisch. Tak brach našgonišchtej tej slubjonej we Kana juž na swojej swajzbe, wono sbrachowa wina, kotaregož howazej we lanze Canaan dosež bešcho. Wonno bešcho togodla juž na tej swajzbe staroscž a fiblija. A tak brachujo tež manželskim lužam zesto na tom, zogož woni poderbe a zož raži by měli, wono jim brachujo na strowju, na žischach, na tej potrebnosczi togo žyweña, na mēre, na spofojnosczi, na wjašelu a na gluze. Hišcezi šchěšczejšcha pať jo ta šama jich kšchiza, gaž Bog swojo gnadne hoblizo psched nimi satawijo. Tak satawi Jesus swojo gnadne hoblizo saprēdka psched swojeju moterku. Pšcheto, gaž wina sbrachowa, žejo ta mašch Jesuša k nomu: „Woni namaju wina. Jesus pať žejo k nej: „Žeňska, zo mam ja s tobu? moja schtunda hišcezi nej pschischla.“ A tak satawijo Bog tež žesczej psched manželskimi lužimi swojo gnadne hoblizo. Woni we swojej kšchizy k nomu s dychuju a tesčne wołaju; wono jim pať še šda, aby won jich nešlyšchať, a woni groñe: Ten Kněš jo mē spušcziť, ten Kněš jo mē sabhdnul. (Jes. 49, 14.)

Tym dušam, kenž pla Boga pomoz pytaju we swojej tužyžy, tym płašchi ten troscht togo kjarliža:

Den Kněš ga nej nasdala
 Nikul wet swojož ludu,
 Westaño jožo nazeja,
 Žyweñe, mēr psched kšchidwu;
 Wen s mašcherineju ruku
 Wežo tyč swojich na drogu;
 Dajšcho Bezu tu chwalbu!

Da kšchiza we manželskem šchtanže pschizo wotergzi teke wot drugich žlowekow.